
Hotel Buckingham

Anton du Beke

Tak jsme tady, slečinko. Eustonský nádraží. Měla byste se spakovat. Teda jestli nechcete jet stejnou cestou nazpátek.“

Když ji průvodčí takhle neurvale probudil, Nancy Nettletonová sebou trhla. Ani si neuvědomila, že usnula. Začetla se do časopisu *Reader's Digest* a poslední, co si pamatovala, bylo to, že se nacházejí někde v kopcovité krajině hrabství Derby a do Londýna zbývají ještě čtyři hodiny. Nyní se dívala z okna na nádražní halu, kde se to hemžilo cestujícími.

„Někdo si vás vyzvedne, co?“

Nancy viděla svůj obraz v zamlženém okně. Předtím si myslela, že jí to sluší. Na sobě měla kostkovaný svrchník a pletenou čepici, tmavozelenou a na matčinu počest ozdobenou jednou stříbrnou hvězdou. Spala sice jenom pár hodin, ale londýnská elegance, kterou si představovala, prostě zmizela. Z vlasů jí vypadla jehlice, kudrlinky jí nepoddajně visely kolem obličeje a do tváře měla vytlačený vzorek látky z opěradla.

„Ne,“ odpověděla. „Nikdo na mě nečeká.“

Pohled průvodčího jako by říkal: *Tak to tě roznesou na kopytech.*

„Prosím vás, kde najdu dámský toalety? Mám domluvenou schůzku. Ráda bych vypadala...“ Hledala správné slovo. „Reprezentativně.“

„To se ptáte toho pravýho. Budete se muset porozhlídnout v nádražní hale. Jestli chcete, pomůžu vám s tím.“

Nancy zápolila s kufrem. Ten a kabelka po boku obsahovaly všechno, co na světě vlastnila. „Poradím si,“ odpověděla upjatě. Zatímco si ji průvodčí stále prohlížel, na třetí pokus se jí podařilo zavazadlo protlačit skrz dveře. Nepřestával na ni zírat. Na konci haly se ohlédla přes rameno. Bolela jí noha, tak jako pořád odmala, ale to, jak neohrabaně kulhala – sotva postřehnutelně, opravdu jen *malinko* –, jako by bylo strašně nápadné. Přesto hrdě vztýčila hlavu a s námahou vlekla kufr dál.

Rty měla namalované výraznou červenou rtěnkou jako Claudette Colbertová ve slavném filmu *Stalo se jedné noci*. Šetřila si ji právě na takovouhle příležitost. Jak ji upozorňovali, první dojem je k nezaplacení, rozhoduje o všem. Když se namalovala, byla připravena.

Londýn. Chystala se na něj sedm měsíců, a jak nyní mířila ke stanici metra, připadala si v tomhle městě jako trpaslík. Bylo hlučné, zakouřené a překypovalo životem a pohybem tak, že by ji to dřív vůbec nenapadlo. Kéž by ji teď viděl otec! Ten samozřejmě neměl lidi z tohoto velkoměsta v lásce. Tak jako nikdo z těch, kdo žili celý život v lancashirském městečku, kde se narodila – obklopeném kopci, lesy a horskými jezírky. Londýn, to byl docela jiný svět. Doma si neustále představovala jeho paláce a říkala si, jaké to musí být, letmo zahlédnout krále Eduarda, jak jede v čele procesí po Mallu, nebo se nacházet v nadšeném davu při královské svatbě ve Westminsterském opatství. A najednou se první dojem z velkoměsta zcela lišil: rámus a zatuchlý vzduch nasycený potem a uhelným prachem.

Opatrně držela dopis. *Nancy Nettletonová*, začínal. *S potěšením vám oznámujeme, že vás přijímáme jako pokojskou v hotelu Buckingham, Berkeleyho náměstí, Londýn. Nástup do zaměstnání 1. srpna. Ihned po příchodu...*

Přečetla si ho již stokrát. Byl to výsledek sedmiměsíčního pilného úsilí, kdy pořád dokola rozesílala z domova písemné žádosti a vzápětí dostávala zamítavé odpovědi, takže korespondence s případnými zaměstnavateli přicházela vniveč. Dlouhé hodiny se marně snažila najít někoho, *kohokolí*, kdo by jí dal šanci. A mezitím ještě dávala do pořádku věci po zesnulém otci, usilovala o to, aby se její mladší bráška konečně mohl postavit na vlastní nohy, vzepřela se právnímu zástupci z Morecambe Bay, který bez poučení rozhodl, že z daní z toho mála, co po sobě otec zanechal, vyplývají další provize – a to jen proto, že Nancy jakožto žena údajně potřebuje zvláštní pomoc s výpočtem a spravováním účtů. Jako kdyby se o finanční záležitosti domácnosti nestarala již od dětství. Jako by to muž dokázal lépe, a to jen díky tomu, že vyžadoval, aby ho lidé oslovovali *sir*.

Rozhlížela se. Všichni, kdo se v metru tlačili kolem ní, měli vlastní život. Vyskytovali se mezi nimi bankéři a úředníci. Nepochybně se některé dívky stejně jako ona ucházely o místo pokojské. A třeba se sem zatoulali zbloudilí princové nebo muži, kteří si hráli na chudáky...

Jeden chlap ji přes vagon okukoval. V obličejí měl barvu rybníční vody, vousy zapletené jako vřes a krví podlité oči se dívaly zoufale. Ano, Londýn byl město pro krále a královny, zároveň však pro žebráky, uvědomovala si smutně. Potřebovala vzpruhu. Těšila se na hotel Buckingham a byla zvědavá, jaké to tam bude.

Shledala jej přesně takový, jak si ho malovala. Tam, odkud pocházela, se místní hotýlek skládal ze dvou pokojů nad venkovským hostincem. Stará paní Gableová ubytovávala v podnájmu v jednom pokoji šest přespolních horníků, ráno je krmila ovesnou kaší a večer dušeným skopovým. Zato Buckingham se tyčil nejméně sedm pater nad nádhernou zelení náměstí Berkeleyho. Před zářivě bílou fasádou a malým sloupovým čekaly večer co večer dvoukolé drožky a taxíky. Každý dům na náměstí měl stejnou cenu jako všechny budovy v celé Nancyině obci dohromady. K nápadným bronzovým dveřím do hotelu vedlo mramorové schodiště s pozlaceným zábradlím. Navzdory teplému létu měl na sobě vrátň u vchodu dlouhý černý sametový plášť a cylindr, který mu čněl na hlavě jako stín vybledlých cihel hotelové zdi. Nahoře se mezi jehlanovými střechami vyjímal obrovská měděná koruna, která hlásala, že hotel má něco společného s královským majestátem.

Nancy přihlížela, jak k hotelu přijíždí taxi, zastavuje před ním a vystupuje z něj pán s doprovodem. Vzápětí z hotelu přispěchali vrátň a sluhové. Ti přenášeli dovnitř zavazadla. Současně se objevil malý, kulatý muž. Tipovala, že jde o ředitele hotelu. Hosta přivítal mírným, nicméně znatelným úklonem.

Zírala tam dost dlouho. Již se schylovalo k polednímu. Na minutu přesně v poledne se měla setkat s paní Moffatovou, vedoucí úklidu pokojů. Dochvilnost byla důležitá.

Uklidnila se a vydala se přes náměstí. Kvůli tomu sem šla. Proč se jí tedy před vchodem náhle zmocnil stísněný pocit?

Vzchop se. Nejses přeci žádná padavka!

Ještě ani nedošla k prvnímu schodu, když na ni dveřník křikl přízvukem, jaký neznala: „Slečinko, čím vám posloužím?“

Zůstala stát jako přimrazená, uvědomovala si, jak je bezvýznamná. Kufr měla otlučený a na okrajích opotřebený. Patřival jejímu dědečkovi. Ten si

ho koupil v dražbě, když zemřel jeden soused. I její svrchník, který doposud považovala za nádherný, se jí najednou zdál samá díra a do očí bila zašivaná místa. Proč jen použila nevhodné nitě?

„Mám ta... tady... začít pracovat,“ vysvětlovala. *Nancy, co to do tebe vjelo? Dyťs nikdy nekotala!* „Mám u sebe pozvánku.“

Jeho tvář se zachmuřila, a tak čekala, že spustí litanie, ale pak k ní sešel po schodech a zašeptal: „Tak to musíte služebním vchodem. Obejděte Michaelmas Mews a tam to najdete hravě. Chcete snad udělat dobrý první dojem, ne? Tak se vyhněte tomu, aby vás pan Simenon nebo pan Charles viděli přicházet hlavním vchodem – natož takhle oblečenou. Bože, oni tady pořád šmejdí okolo, jako by měl být konec světa. A to jen kvůli tomu, že se tu mají ubytovat nějací němečtí hodnostáři. Člověk by si pomyslel, že se dostavil na svačinu sám král – ale to ne, ten je pryč s tou svou paní Simpsonovou. Bývaly časy, že překračoval práh této budovy téměř každý měsíc, ale teď...“

Nancy na něj hleděla jako zařezaná.

„Tak už koukejte mazat! A až na ně narazíte, dívejte se jim do očí. První dojem je důležitý.“

Nancy zabočila do postranní uličky a ke vchodu pro personál a znova se podívala na náramkové hodinky. Do pravého poledne zbývaly dvě minuty.

Obyčejně nebyvala nervózní. Kdyby se nenaučila krotit nervy, jako jediná dívka ve svém věku by v důlní vesnici vyrůstala těžko. Když ji kluci sekýrovali, nijak se s nimi nepárala. Stejně jako nejlepší z nich uměla házet žabky a lézt po stromech. Jenže strčit do kapsy pár hornických syneků byla jedna věc; něco docela jiného bylo čekat zde v zadní chodbě hotelu Buckingham chvíli před setkáním se ženou, která ji má příštích dvanáct měsíců zaučovat a dohlížet na ni.

Přivedl ji sem jeden z hotelových sluhů. Celou cestu nepřestával breptat s melodickým irským přízvukem, takže mu stejně rozuměla každé desáté slovo. Nyní čekala v chodbě se stěnami obloženými dřevem přede dveřmi s nápisem *Úklid pokojů*. Z okolních chodeb tu a tam zaslechla ozvěnu kroků. Kolem prošel jeden vrátný, zadíval se na ni, pak pokračoval a zůstalo po něm jen vzdalující se klapání podpatků.

Čas jako by se pomalu zastavoval. Kručelo jí v břiše a s úlevou si vzpomněla na sendvič a eccleský koláč, které měla zabalené do papíru na dně

kabelky. Vzala si je do vlaku, ale teď by jí snad uklidnilo nervy, kdyby si do nich aspoň trochu došla...

Poprvé si ukousla a tělo bylo za máslovou a sladkou dobrotu vděčné. Vtom opět zaslechla kroky. Vyloženě k ní kráčel vysoký huběňour v šedém obleku z šustivé kostkované látky. Tvářil se vážně, tmavé oči měl posazené hluboko, lícní kosti výrazně vystouplé a sanice hranaté. Jak se k ní blížil, mhouřil oči, pohled měl zlý a zákeřný.

„Slečno, vy neumíte zachovávat dekorum?“

„Prosím?“ podivila se. Jedna obzvlášť aktivní rozinka si našla cestu mezi její zuby a slepila je k sobě.

„Madam, nyní zde sice nevidíte hosty, ale nemají sem vstup zakázán. Co kdyby vás tu některý z nich spatřil, jak máte obličej zapatlaný těstem a... Toto je vskutku naprosto nevyhovující – *maximálně* nevyhovující! Vy jste...“

Chodbou se rozlehl hlas a přerušil jej: „Pane Simenone, já si to převezmu.“

Muž v šedivých šatech se otočil na kramfleku a za ním pospíchala žena nezanedbatelné velikosti. Zblízka Nancy rozeznala nezdravě bledou tvář orámovanou bílými kudrnami. Oblečena byla do tmavomodrého pracovního oděvu, vyhrnuté rukávy odhalovaly svalnatá předloktí.

„Pane Simenone,“ obrátila se na něj, „čemu vděčíme za tohle potěšení?“

„Tato slečna porušuje služební řád...“ Paní Moffattová se ani nezastavila, došla ke dveřím do kanceláře a poznamenala: „Žádný předpis neporušila. Slečna se chystá rozšířit řady našich zaměstnanců, ale prozatím k nim nepatří – dokud mi nepodepíše papíry. A protože je mám tady za těmi dveřmi...“ ukázala prstem, „může si sníst, kolik chce těch – co to je? Eccleských koláčů. Slečno Nettletonová, můžete mě následovat? Vyřídíme to šupem.“

Nancy nestihla odpovědět, neboť paní Moffattová vytáhla ze šatů svazek klíčů, odemkla dveře a vstoupila dovnitř. Pan Simenon stále probodával Nancy pronikavým zrakem.

V prostorově úsporné místnosti stál stůl, malá mahagonová skříň a dvě manšestrová křesla u konferenčního stolku a na něm váza s čerstvě řezanými pivoňkami. Přírodní světlo tam nepronikalo, a tak paní Moffattová otočila vypínačem, a rozsvítila se elektrická lampa zavěšená pod stropem. Nancy byla z domova zvyklá na petrolejky, takže ji ostré světlo bodalo do očí.

„Vykročila jsem levou nohou, že jo, paní Moffattová?“

„To nestojí za řeč. Slečno Nettletonová, bohužel přijdete na to, že si vrátí myslí, že nebýt jich, Buckingham by byl pouhá díra. Pan Simenon je jejich vedoucí a naneštěstí pro vás ten nejhorší. Kdyby si myslel, že některého hosta pohoršují modré oči, vydloubl by je a nechal přebarvit.“ Paní Moffatová si musela všimnout, že Nancy klesla čelist, protože hodila hlavou dozadu a zasmála se. Když se Nancy vzpamatovala, odvážíla se usmát.

Paní Moffatová ukázala na svazek papírů a vysvětlila: „Zde najdete všechno přesně tak, jak stojí ve vašem dopise. Šest liber a dvě koruny za měsíc, strava je zahrnuta. Začínat budete ráno a pracovní den je dlouhý. Bohužel se to týká i sobot. Nějaký čas potřebujeme dívku na soboty. Zde v Buckinghamu máme osm pokojských. Já jsem jejich vedoucí. První měsíc budete pracovat se mnou. Držte se mě, dělejte přesně to, co po vás požaduji, a budeme spolu výborně vycházet. Potom alespoň budu moct držet pana Simenona v patřičných mezích.“

Nancy vzala do rukou kalamář a pero, dávala pozor, aby neudělala kaňku, a podepsala se nejuhledněji, jak uměla.

„Tak.“ Paní Moffatové se rozzářil obličej. „Teď jste moje... Doprovodím vás do vašeho pokoje, ano?“

Za chvíli již vedla Nancy útrokami hotelu, ukazovala jí chodby do denního baru, gril-baru a Salonu královny Marie, první ze šesti reprezentačních jídelen v Buckinghamu.

Cestou Nancy neuniklo, že paní Moffatová pošilhává po její noze. Bolela ji víc než jindy, ale dalo se to čekat; vždyť se ve vlaku mačkala snad celou věčnost. „To mám... od dětství. Ve vykonávání pracovních povinností mi to nebude překážet. Zatím mě to nikdy nezpomalovalo.“

Pro paní Moffatovou to bylo dostatečné vysvětlení. „Nancy, v zájmu našich hostů vyžadujeme dokonalost, a přitom bůh ví, že nikdo z nás není dokonalý.“

Dál šly mlčky. Potom si Nancy dodala odvalu a zeptala se: „Paní Moffatová, je pravda, že... tady ubytováváte členy královských rodin? Dveřník mi říkal, že dokonce sám král...“

„Dobrotivý král Eduard je Buckinghamu nakloněn,“ potvrdila nadřízená ponuře. „Mladého prince a jeho společníky k našemu hotelu cosi přitahuje. Ale nemyslete si, že na něj narazíte. Musí se účastnit státnických záležitostí, což mají králové a královny za úkol, že? To se nás, obyčejných smrtelníků, netýká.“ Udělala pauzu. „Pravda, budeme tu mít královskou návštěvu. Jestli

u nás ještě budete pracovat na přelomu roku – a já doufám, že ano –, můžete zažít, jak u nás Jeho Veličenstvo slaví příchod nového roku v tanečním sále. Pan Charles pořádá maškarní ples – samozřejmě na královo osobní přání.“

Maškarní ples, zasnila se Nancy v úžasu. Pomyšlení na to ji okouzilo. To u nás doma se na silvestra zapalují hranice...

Paní Moffattová mluvila dál. „Stále mějte na paměti, že jako s příslušníky královských rodin je potřeba zacházet se všemi našimi hosty... Ať vás ani nenapadne převlékat postel panstvu. Na Nový rok tady budou královi příbuzní z Norska, ale apartmá rezervovaná pro královské rodiny obsluhují vybrané posluhovačky.“ Zase se odmlčela. „Tak to tady chodí. Někteří z našich vysoko postavených hostů jsou zvyklí, že se o ně starají dámy... řekněme s noblesním vystupováním. Já to neschvaluji, ale jedno si, slečno Nettletonová, pamatujte: Jednou jste prošla dveřmi do Buckinghamu, a tím pádem už nejste vesničanka. Nejste ani z Londýna, ani z Lancashiru. Nejste Skotka, Keltka, Irka ani Cornwallka. Nejste z města ani z venkova. Jste z Buckinghamu. Jedna z nás. A tím to pro nás, kdo v hotelu pracujeme, končí.“

Došly do hotelové haly a Nancy poprvé na vlastní oči uviděla, jak je honosná. Šachovnicovou podlahu tvořily černé a červené čtvercové dlaždice. Stěny byly obložené tmavým svalovitým dřevem a na soklu uprostřed haly se tyčil obelisk z modrého a červeného skla, dar od nějakého evropského umělce. Právě se na něj nemohla vynadávat dáma v luxusním hnědém kožichu. Dveře a chodby se rozbíhaly do všech stran. Zlaté klece výtahů obsluhovali zřízenci s vysokými brigadýrkami a jeden portýr v zlatomodrém stejnokroji táhl kolem vozík plný kufrů s želovinovým povrchem a černých kožených brašen.

Za recepcí, mezi dvěma schodišti, které se o patro výš křížily na balkonech vyzdobených girlandami, klesala chodba mezi sloupy a klenbami ke dvojím velkým dřevěným dveřím. Nad nimi se skvěl legendární měděný nápis ležatým písmem: *Velký taneční sál*. Možná se spletla, ale když ji paní Moffattová vedla k nákladnímu výtahu, Nancy se zdálo, že slyší zvuk saxofonu. Přišlo jí zvláštní, že tento nástroj nedoprovází praskání otcova starého gramofonu.

„Co... Paní Moffattová, co je tam dole?“

Na konci chodby se otevřely dveře a kvapně jimi prošli dva hosté. Na prchavý okamžik zahlédla prostorný sál osvětlený jiskřivými lustry. Ozýval se

z něj zvuk trubek a trombonů, a když se dveře rozlétly, na nepatrný okamžik postřehla dvě postavy, jak se pohybují po parketu dlouhým, plynulým krokem. Z místa, kde stála, měla dojem, jako by se vznášeli vzduchem.

„To je Velký taneční sál. Pýcha Buckinghamu. Předvádění tanců pro naše hosty je dnes odpoledne v plném proudu, stejně jako každé jiné odpoledne. Žádný strach,“ pokračovala s ironickým úsměvem, „dost brzy tu nádheru zažijete. Lustry se budou důkladně čistit. Týden je budou sundávat, pak dávat do pucu a všeset zpátky.“ Po celý zbytek dne a dlouho do noci Nancy slyšela v duchu hru na saxofon a viděla oba tanečníky klouzat po tanečním sálu, jako by na ničem jiném na světě nezáleželo.

V Buckinghamu neexistovalo oddělení, které by si o sobě nemyslelo, že nebýt jeho, hotel by se zhroutil. Zeptejte se číšníků, vrátných, hlavního technika, účetního, hlídačů garáže, libovolného ze stovky sluhů, kteří se hbitě pohybují po chodbách. Stejně smýšleli i členové orchestru Archieho Adamse, leštíci ztichlé nástroje před odpoledním předváděním tanců. „My jsme srdcem a duší hotelu,“ přesvědčoval Adams muzikanty. „Co by byl hotel bez srdce? Nic než cihly a malta...“

Hélène Marchmontová slyšela totéž od některých méně zkušených tanečníků. Byla pravda, že od doby, kdy Buckingham zavedl tančení, dařilo se mu výtečně. Od otevření Velkého tanečního sálu se také rozrůstal majetek lorda Edgertona, většinového akcionáře a předsedy správní rady (a tak Hélène nepokládala za rozumné vyvozovat příliš mnoho závěrů). Kromě toho věděla, že se nesluší, aby se hlavní tanečnice k něčemu vyjadřovala. Právě teď, když mělo každou chvíli začít předvádění tanců, klečela v šatně a zastavovala příval slz Sofie LaPegni, aby jí z napudrovaného obličej ne-smyly líčidlo. Ta chuděra neměla daleko do toho, aby vypadala jako cirku-sový klaun, a za hodinu měla tančit.

„Omlouvám se, slečno Marchmontová. Musíte si myslet, že jsem strašná...“

„Už nechci nic slyšet,“ upokojovala ji Hélène a poodstoupila. „Sofio, máte plné právo být rozčilená, ale...“

Hélène byla vysoká a mezi exkluzivními hosty hotelu oblíbená. Vyrostla již ve třinácti letech a nyní, kdy jí táhlo na třicet, vyčnívala nad ostatními

tanečnicemi ze souboru o několik centimetrů. Nápadné zlaté vlasy měla moderně ostříhané nakrátko, aby se jí schovaly pod přiléhavý klobouček ve tvaru zvonu. Navíc to ještě zvýrazňovalo nebývale vystouplé lícni kosti a pronikavé modré oči. Ty si kdysi získaly srdce jednoho fotografa a výsledkem byly snímky na stránkách časopisu *Esquire*, a dokonce *Harper's Bazaar*. Právě ty oči ji vynesly na jeviště a udržely ji tam.

Sofia se pomalu uklidňovala. Některé dívky se hašteřily, jiné si pomáhaly při oblékání nebo se uvolňovaly díky hřebíčkovým cigaretám, které jim v čínské čtvrti sehnal Billy Brogan, vycházející hvězda mezi hotelovými sluhy. Zatuchlý vzduch v převlékárně se mísil s cigaretovým kouřem a nasládlou vůní parfémů: opojné aroma voňavky *Guerlain Shalimar* a tropického nádechu toaletní vody *Je Reviens*, které se prodávaly v obchodě s kosmetikou v jedné pasáži v Regent Street.

„Já se dám do kupy, slečno Marchmontová. Jsem schopná tancovat.“

Hélène obdivovala Sofiinu odolnost. Její vzdorovitost ještě umocňovalo to, že angličtina nebyla její rodný jazyk a ústní projev charakterizovala plamenost, s níž byla zvyklá hovořit v San Sebastiánu, odkud pocházela. „O tom nikdo nepochybuje.“

„Jde jen o to... Já svého bratra znám. Všude kolem samé zbraně a střelení. Už když jsme byli malí. Někdy stačí pouhá záminka, a...“

„San Sebastián je na hony vzdálený od Madridu. Teď už by mohl být za hranicemi, ve Francii.“

„Za hranicemi! Otec by se obracel v hrobě. Ne, slečno Marchmontová, před dvěma týdny odešel na jih. Jsem si tím jistá.“ Tentokrát se Sofia pláči ubránila. Hélène si všimla, jak se jí slzy hromadí v očích, znova poklekla a osušila je cípem košilky.

Dva týdny již uplynuly a nezdálo se, že se nouzový stav ve Španělsku blíží ke konci. BBC začalo mluvit o válce a méně seriózní zdroje toto slovo používaly od začátku. Sofia okamžitě napsala matce, ale dosud neobdržela odpověď. Zprávy o krutosti se šířily rychleji než milostné dopisy. Ze světa proudili do země zpravodajové, aby byli svědky zabíjení, ne aby pomáhali rodinám.

Někdo zaklepal na dveře šatny. Vešel Billy Brogan. Bylo mu sedmnáct a v Buckinghamu jako by se narodil. Tak dobře znal všechna jeho zákoutí. Loni Hélène pozorovala, jak se mění z chlapce v muže – přesto mu zůstalo něco z dřívější rozpustlosti. Tvář měl jako andělíček, i když si nyní horlivě

pěstoval vousy – nebo spíš chmýří –, a dokonce si pomádoval vlasy (podle jeho vlastních slov s ohledem na nejfajnovější hosty). Billy na Hélène pískl, ona nechala Sofiu samotnou, aby se uklidnila, a šla za ním ke dveřím.

„Pan Charles...“ spustil Billy s dublinskou výslovností, ačkoli v Irsku od dětství nežil, „... si pokládá za čest vaši společnost.“

Vážně? Všeemožně přemáhala nelibost, ale čím déle v Buckinghamu tančila, tím víc měla po krk zákulisního politikaření. Přišla sem tančovat a po určitou dobu ji to bavilo. Vždyť tanec byl její život. Ale teď? Už ji to omrzelo. *Mám za úkol nahrazovat dívkám matku, dodržovat časový rozvrh, dopřávat štěstí stovce různých mužů, a přitom si nikdy nesmím připouštět, co vlastně chci. Pokud jsem na parketu, žiju. Zato když ne...*

Ohlédla se za děvčaty. Elisabeth stála u Sofie a v místnosti bylo boží dopuštění: válely se po ní plesové šaty, rozházené střepečky a další věci, přesto Hélène věděla, že ať to momentálně vypadá sebehůř, až uhodí druhá hodina a nastoupí do tanečního sálu, všechny budou jako ze škatulky. Sama bude na sobě mít šaty z bavlněného organtýnu dlouhé až na zem a se širokými nabíranými rukávy – dokonalou napodobeninu těch, v kterých vystupovala Joan Crawfordová ve filmu *Letty Lyntonová*.

Hélène šla svižným krokem chodbou pryč od tanečního sálu a Billy pe-láčil za ní jako ocásek. „Billy,“ oslovila jej, když dorazili ke dveřím do ředitelny, „máme ještě čestného hosta ve Velkém koloniálním apartmá? Však víš, koho mám na mysli. Toho Španěla...“

Billy přikývl. Dotyčný tam byl jako hvězda filmu, který se natáčel ve starém sídle Heatherdon Hall. Hlavní představitelku pozval na večeri do *La Petite Salle*, nejlepší francouzské restaurace v Buckinghamu (Billy věděl, že i když nebyla v seznamu hostů ubytovaných v hotelu, strávila v něm noc také).

„Podle mě se do Španělska hned tak nevrátí, co myslíte, slečno?“ Hélène ztuhla. „K Sofii se dnes večer nesmí přiblížit. Sklenka šampaňského, a bude s ní chtít tančit. Dělej, co umíš. Musíš ho rozptylovat, odvádět jeho pozornost. Ať má Sofia za partnera některého jiného hosta.“

Billy se Hélène okázale uklonil a pravil: „Vaše přání je mi rozkazem!“ Ona se pak přichystala na další bitvu. Rázně zaklepala na dveře ředitelny.

Maynard Charles rozhodně nebyl *bezvýznamný* člověk – a přece se chlubil tím, že je nenápadný. Znal jména všech významných hostů hotelu. Pokládal

si za čest, že je všechny dovede vyjmenovat – a jelikož Buckingham obsahoval dvě stě pokojů a dvacet šest apartmá, byl to nesporně herkulovský úkol. Přitom mu málokdo z těchto hostů věnoval víc než jeden pohled, když ho míjeli v recepci nebo vedle něj zadumaně seděli v denním baru nad koktejlem martini. Charles již dávno dospěl k názoru, že nenápadnost přináší výhody.

Nyní seděl ve své kanceláři zabraný do svodky provozního ředitele z předešlé noci a vtom se ozvalo zaklepání na dveře. Host z pokoje č. 311, zámožný Francouz, ohlásil, že mu z nočního stolku zmizely stříbrné kapesní hodinky – a třebaže to v podstatě nebylo nic neobvyklého, dnes mu to pilo krev. Monsieur Fortier měl pro budoucí zisk hotelu takovou cenu, že se choullostivá situace musela řešit přednostně. Věci se ztrácely neustále. Jen zřídka se jednalo o krádež. A pan Fortier si večer předtím dopřával nejkvalitnějšího koňaku, jaký měl hotel na skladě, což Maynarda vedlo k domněnce, že se stříbrné hodinky později najdou třeba v manželě kalhot nebo – ještě spíš – v kabelce osoby, jež s Fortierem sdílela lože. Maynard musel z Brogana vytáhnout její totožnost. I tak bylo nutné postupovat delikátně. Samozřejmě potřeboval svolat pokojské na pracovní poradě a pověřit je prohledáváním pokojů. Kdyby se postrádaný předmět nenašel, odškodnil by pana Fortiera z nouzového fondu, přesvědčil ho, aby se věc vyřídila v soukromí, a zajistil si jeho mlčenlivost večerí na účet podniku v libovolné restauraci, kterou si vybere. Takovéhle záležitosti řešil ředitel hotelu běžně.

Klepání na dveře bylo neodbytné. „Dále!“ zvolal Charles.

Hélène Marchmontová tiše proklouzla dovnitř. Řediteli neušlo, že je rozčilená; tanečníci z Buckinghamu nebrali nic tak vážně jako každodenní předvádění. Charles zcela oprávněně nebyl pevně přesvědčen, že zřídit taneční sál je správné rozhodnutí, když to jeden člen správní rady navrhl, ale od ředitele hotelu se neočekává, že bude proti nápadům rady něco namítat; on má jen zajišťovat, aby se její přání uskutečnila. A tak se pustil do práce. Třebaže sám netančil – narodil se s oběma nohama levýma a na rozdíl od mnoha mladých lidí se nikdy neopájel hudbou –, udělal jediné, o čem věděl, že mu zaručí úspěch. Utrácel. Rada nepotřebovala přesvědčovat. Chápala, že jediná možnost, jak se vyhrabat z finančního bahna, jaké Buckingham postihlo po krachu na newyorské burze, je utrácet. A tak v místě, kde stávala málo navštěvovaná restaurace, vznikl Velký taneční sál. Tanečníky najímal hotel od konkurence a rychle se zviditelňoval. Při-

nejmenším to neznamenalo klesnout tak hluboko jako menší londýnské hotely, které uváděly do provozu úděsné kabarety. Tanečníci a orchestr Archieho Adamse sice stáli Buckingham každý měsíc roku jedenáct set liber, zato jejich přínos byl nevyčísitelný. Ani Charles, člověk, pro něhož byla rozhodující čísla, se nepokoušel zpochybňovat náklady na eleganci a kvalitu.

„Pane Charlesi, vyřídili mi, že se mám dostavit.“

„Ano, slečno Marchmontová. Posadte se, prosím.“

Hélène se zdráhala. „Kapela má každou chvíli začít hrát.“

Maynard ji pohledem uklidňoval. „Nepotrvá to dlouho.“

Podvolila se tedy. V ředitelně bylo chladno. Jak pochopila, jemu to tak vyhovovalo. Často jí připomínal, že se luxus pro hosty nesmí vztahovat na ty, kdo hotel provozují.

Z jedné zásuvky pod deskou stolu vytáhl linkovaný záznamník a listoval v něm, dokud nenašel to, co hledal. Pak ho otočil směrem k Hélène. „Jak vidím, napsala jste si volno na víkend kolem patnáctého. Je to tak?“

„Mám nějaké... rodinné plány.“ Na slovo „rodinné“ položila důraz, jako by to bylo něco, zač by se měla stydět.

„Slečno Marchmontová, já mám pro své zaměstnance pochopení. Ale plány se mění. Hrabě a hraběnka Schechtovi z Hamburku přiletí do Londýna dvanáctého. Na osm nocí si zamluvili Kontinentální apartmá.“ Maynard už už chtěl sešit zavřít, ale ještě předtím vzal tužku a pravítko a její jméno přeškrtl. „Hrabě Schecht požádal, abyste jej během pobytu doprovázela v tanečním sále. Jen si vzpomeňte, že vidět vás tancovat je jedno z mála potěšení, jichž si v Londýně dopřává.“

Jak by mohla zapomenout? Hraběti bylo sedmdesát, šeptal, neoplýval šarmem, zato byl velmi rozhodný. Manželka s ním přestala tančit již před pár desítkami let, nicméně zůstávala sedět v tanečním sále a sledovala ho, jak krouží s mnohem mladší partnerkou. Hélène si pamatovala, jak ji osahával kolem dokola, a otrásla se.

„Pane Charlesi, na ten termín jsem si vzala volno z konkrétního důvodu.“

Maynard pokýval hlavou. „Hélène, ať je to jak chce, nemůžete popřít, že se vždy přizpůsobujeme, jak to jen lze. Pane na nebi, když jste chtěla na turné po Kalifornii, správná rada vám vyšla vstříc a uvolnila vás na celý rok. Ale když jste nyní u nás, musím trvat na tom, abyste...“

„Já nemohu měnit plány takhle jednoduše,“ bránila se důraznějším hlasem. „Tady nejde o...“

Charles zvedl ruku a jí bylo jasné, že dostane kázání. „Hrabě a hraběnka Schechtovi jsou našimi příznivci déle, než zde vy nebo já působíme. Jak jistě chápete, jsou to osobní přátelé lorda Edgertona. Nemusím vám připomínat, po jak rozbouřených vodách se náš hotel plaví. Z krize jsme se vylízáli jen tak tak. Díky přízni krále Eduarda jsme si obnovili pověst. To však neznamená... Věřte mi, že se to může rychle změnit. Předcházíme si mocné, aby pověst našeho hotelu stoupala. Pokaždé když u nás posváčí král, z účetních knih poznám, že hotel vzkvétá. Modleme se, aby dostal rozum, přestal bláznit po paní Simpsonové a zůstal králem napořád. Hotel takového patrona potřebuje. S jeho pomocí se prezentujeme světu. Proto pořádáme novoroční ples na jeho počest. A díky tomu se také můžeme na vánoční svátky těšit návštěvě norské královny s družinou. Proto potřebujeme hosty, jako jsou Schechtovi z Hamburku. Hélène, musíte jim dát, co chtějí. Pokud si pověst pokazíme a bude se říkat, že si to ulehčujeme a nesplňujeme očekávání významných stálých hostů..., no, ledasco už přestalo fungovat z menších příčin. Pracuje tu dvanáct set zaměstnanců – a víte co? Žádný z nich není důležitější než hotel. Rozumíte mi?“

Poslední poznámka měla intonaci tázací věty, ale ve skutečnosti to otázka vůbec nebyla.

„Rozumím,“ přikývla rezignovaně, ačkoli v duchu zuřila.

„Hélène, nebuďte naštvaná. V našem hotelu patříte k nejcennějším hodnotám. S klidem bych dokonce mohl říct, že jste klenotem v koruně Buckinghamu. Vaše přítomnost v tanečním sále působí našim vzácným hostům nevýslovnou radost. Hélène Marchmontová, čarokrásná modelka, která dala přednost tanečnímu sálu před stříbrným plátnem. Dodává nám to určité kouzlo. Nezapomínám na sezonu, kdy jsme s tím začínali a najednou se k nám hrnuli hosté z Hollywoodu, obletovali vás a prahli po vašich fotografiích. Pro náš hotel má obrovský význam, že u vás zvítězila láska k tanci nad budoucností hvězdy filmového plátna. Ale když vás chtějí naši vzácní zákazníci, tak vás zde potřebuji. Vaše neobyčejná krása s sebou přináší velkou odpovědnost.“

To už neposlouchala. Přestala ho vnímat v okamžiku, kdy řekl, že patří k nejcennějším hodnotám. *Maynarde, já jsem víc než hodnota. Jsem žena. Vy asi neznáte v životě nic jiného než tenhle hotel, zato já ano. A ty dny volna jsem potřebovala.*

„Pane Charlesi, omluvíte mě?“

Přikývl. „Slečno Marchmontová, oběti, které přinášíme, Buckingham poznašejí,“ uzavřel. Jenže to už byla za dveřmi.

Když se tanečníci připravovali vběhnout na parket tanečního sálu, Raymond si všiml, že je Héléne nějaká napjatá. Držel ji za ruku, ale ona jako by se nacházela v jiném světě.

„Héléne!“ zašeptal. „Co se stalo?“

„Zrušil mi volný víkend.“ Z jejího hlasu rozeznal zlost. „Zase mám tančit se Schechtovými, a přitom bych měla být...“ *Ne, Héléne*, umínila si, *neuro-níš ani slzu. Aspoň ne tady, před svými dívkami.* „Však ty víš, kde bych měla být. Jenže pro Charlese jsem jenom další *primadona*, co si klade požadavky. Myslí si, že si koupil celý můj život, a to jen proto, že jsem byla rok pryč. Jako bych se v Los Angeles celou dobu opalovala...“

Něžně jí stiskl ruku. „Héléne, jsi silná. Ty to zvládneš.“

Cestou ke dveřím uvažovala: *Třeba bych se s tím vyrovnala. Ale co když nechci? Co když je na světě něco důležitějšího, nějaké jiné místo, kde bych se měla nacházet?*

Později, mezi předváděním tanců a večerním tancováním, si hosté v útro-bách hotelu šuškali, že Marchmontová tancovala nezvykle neohrabaně. Vr-talo jim hlavou, jestli byla na vině únava či nevolnost, anebo si náročný taneční program v Buckinghamu konečně vyžádal na hlavní představitelce daň. Jenom ona sama věděla, proč netančila v rytmu hudby, neměla krok sladěný s Raymondem, když dychtivému obecenstvu předváděli vrcholnou dvojšpinu vlevo.

Přeložil Pavel Dufek